

*Descoperim Europa, învățăm împreună,
transmitem tuturor*

Mercuriade Nr.5, martie 2023, Iași

"Enviroment Challenges and Commitments Défis et Engagements Environnemetaux"

Erasmus+

CUPRINS

Pregătiri, emoții, așteptări

Bordeaux - o experiență de învățare

Mărturii, în cuvinte și imagini

Dialog intercultural

Diseminări

Gânduri de final

Emoții de călător

Daria Gabor, Ioana Ciobanu, clasa a X-a E

În luna octombrie a acestui an am avut oportunitatea să mergem într-o mobilitate de grup în Bordeaux. Începând cu pregătirile pentru plecare, eram conștiente de faptul că viața noastră se va schimba din multe puncte de vedere. Entuziasmul și dorința de a face o schimbare se puteau citi pe chipurile noastre. Înainte de experiența ce avea să ne lărgească orizonturile, am participat la ședințe de pregătire împreună cu doamnele profesoare coordonatoare. În cadrul unei ședințe ne-am informat despre cultura și civilizația Franței, cât și despre istoria acesteia și în mod special despre orașul Bordeaux, căminul nostru pentru o săptămână.

Bordeaux este un oraș în sud-vestul Franței, prefectura departamentului Gironde și capitala regiunii Noua Aquitania. Bordeaux este unul dintre centrele majore, de renume mondial, ale industriei vinului. Producția anuală este de aproximativ 850 milioane de sticle, printre care și unele dintre cele mai scumpe sortimente din lume. Aici se află unele dintre cele mai impunătoare clădiri ale secolului al XVIII-lea: Marele Teatru. Coloanele Girondine, Aleile Tourny, Podul de piatra, "Catedrala Sfântul Andrei din Bordeaux" - sunt doar câteva dintre cele mai importante obiective turistice în Bordeaux. Cité du Vin, Muzeul Vinului, a fost deschis în 2016. Clădirea în care se află are o formă modernistă fascinantă și este situată pe râul Garonne. La etajul opt al clădirii se află o terasă elegantă, de unde se poate admira panorama orașului, cu un pahar de vin francezesc în mână. Ajunși acolo, nu ne-am privat de această experiență, dar am degustat mustul de Bordeaux, așa cum cer regulile locului pentru vizitatorii minori.

Nu departe, la doar o oră de Bordeaux, se află "La Dune du Pila" (sau Marea Dună a lui Pilat), care este cea mai mare dună din Europa. Se întinde pe aproape 3 kilometri și este în continuă creștere!

Pentru doritorii de cumpărături, e bine de știut că orașul este foarte darnic și din acest punct de vedere: chiar în centru există strada "Sainte-Catherine" (Sfânta Caterina). Aceasta se întinde pe 1,2 kilometri și este plină de restaurante, cafenele și magazine, fiind una dintre cele mai lungi străzi de cumpărături din Europa. Începe la Piața Victoriei și se termină aproape de Marele Teatru. Astăzi, orașul Bordeaux este cunoscut ca o destinație turistică de top. Declarat "Oraș al Istoriei și al Artei", Bordeaux se mândrește cu cele peste 360 de monumente istorice. Centrul istoric vechi al orașului a fost înseris în anul 2005 pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO. Nu ne-am concentrat doar pe cunoașterea locurilor spre care vom pleca, ci și pe ceea ce vom duce cu noi despre locurile noastre. Pe parcursul pregătirii, am realizat materiale informative în legătură cu orașul Iași și Colegiul Național "Vasile Alecsandri". În momentele libere și în timpul orelor de curs ne-am pregătit lingvistic și ne-am perfecționat noțiunile de gramatică la limba franceză. Minte noastră era învăluită în gânduri și întrebări fără răspuns. Oare aveau să fie elevii și profesorii primitivi? Oare cunoștințele de limba franceză pe care le-am dobândit la orele de curs ne vor ajuta?

Pe lângă gândurile legate de proiect, au fost și alți factori ce creșteau nivelul emoțiilor. Unul dintre aceștia era zborul, având în vedere că pentru unele membre din echipă avea să fie prima dată când călătoreau cu avionul. Zilele se scurgeau și noi eram tot mai nerăbdătoare să ne întâlnim cu partenerii francezi și să participăm la activitățile legate de protejarea mediului înconjurător. Firește, toate așteptările s-au materializat într-o experiență pe care nu am fi ratat-o, cu niciun preț. Emoțiile noastre de călători au devenit împliniri.

Bordeaux în soarele toamnei

Diana Ferariu și Giulia Teodor, clasa a X-a E

Aventura noastră la Bordeaux a început într-o duminică însorită, cu o vreme călduroasă de toamnă. Ne-am făcut o listă cu obiectivele turistice pe care ne-am dori să le vizităm, iar încet-încet am reușit să le bifăm pe toate pe parcursul celor șase zile petrecute acolo.

Primul loc vizitat a fost faimosul Place de la Bourse, unde am avut parte de cea mai frumoasă priveliște din viața noastră. Piața a fost construită între anii 1730 și 1775 și a fost proiectată de arhitectul Ange-Jacques Gabriel. Vis-à-vis, am avut parte de o pauză răcoritoare la Miroir d'Eau, care este cel mai mare bazin reflectorizant din lume. Bazinul este făcut din granit și este activ din aprilie până în octombrie. Apoi, ne-a cucerit Fântâna celor Trei Grații, sub care s-au imortalizat și grațiile moldave, venite să descopere Franța.

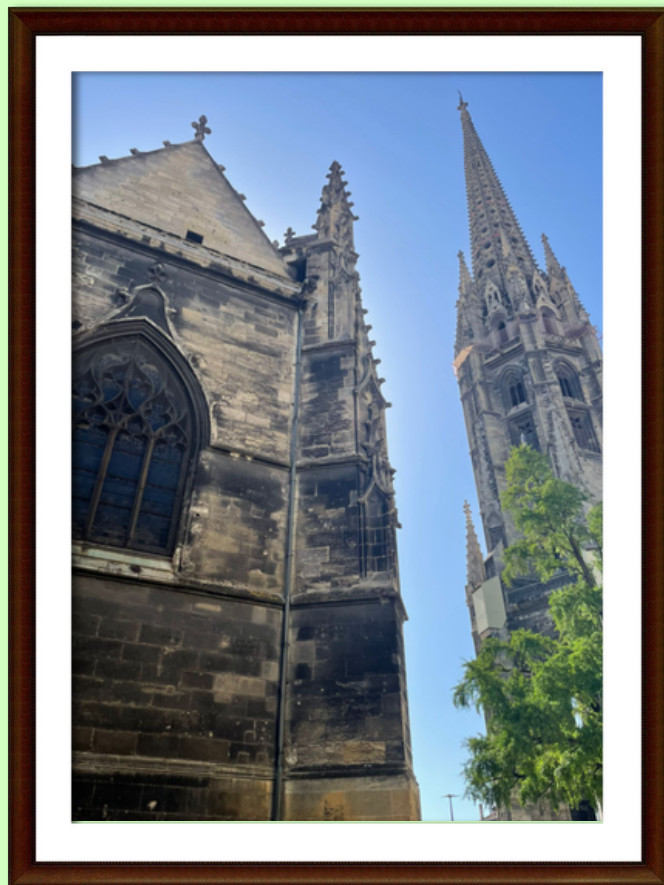

Fântâna celor trei Grații

Miroir d'Eau

Alt popas a fost la Basilica St. Michael, o biserică în still gotic, care a fost construită în secolul al XVI-lea, iar vitraliile de acolo povestesc, prin zeci de culori, vechi povești biblice.

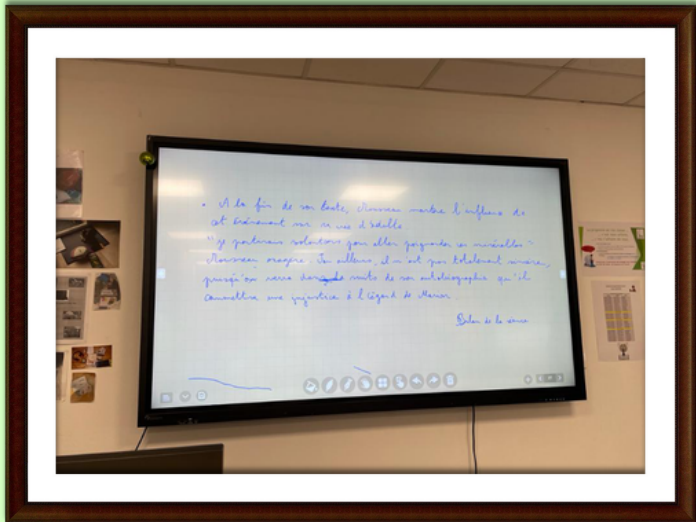
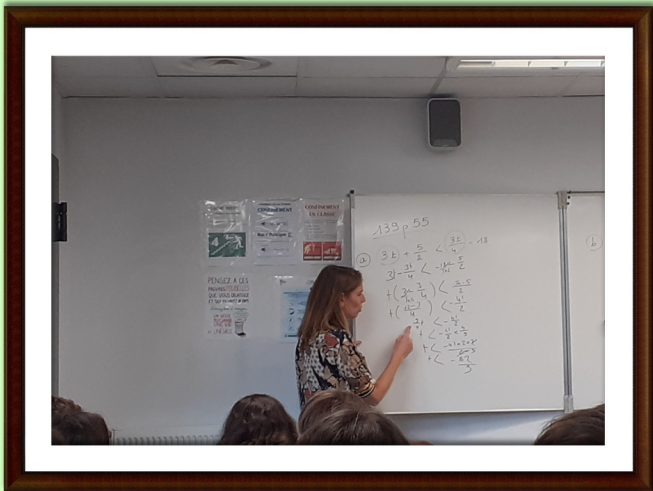

Ultimul loc vizitat a fost la Pont de Pierre, primul pod care a traversat râul Garrone. Are o lungime de 487m, pe care am parcurs-o dus-întors la pas. Astfel, s-a încheiat prima noastră zi petrecută în minunatul Bordeaux.

A doua zi, am fost cu trenul până în Pessac, la Colegiul “Jeanne d’Arc Assomption”, unde ne-am întâlnit colegii francezi de proiect și am asistat la un tur al școlii, dar și la câteva ore de clasă, care se regăseau în orarul acestora.

În cea de-a treia zi am fost la Stația de reciclare Penna, o companie privată ce reciclează numeroase materiale folosite în diferite industrii. Echipați corespunzător, am trecut pe lângă muniții de materiale reciclabile; ni s-au prezentat utilajele și procesul complex de sortare, prin care fiecare obiect e dezmembrat, împărțit, mecanic și manual, până ce redevine materia primă inițială; apoi am dezbătut ceea ce am aflat, am completat turul nostru cu noi informații și am luat parte la un joc didactic de fixare a ceea ce am învățat.

Am început o nouă zi și am călătorit cu trenul până în Arcachon, iar de acolo am luat un autobuz pentru a ajunge la Dunne du Pilat, cea mai înaltă dună de nisip din Europa, situată pe coasta Vestică a Franței, la 60 de km de Bordeaux. Ne-am urcat cu greu până în vârful acesteia, unde ne-am jucat cu nisipul curat și auriu.

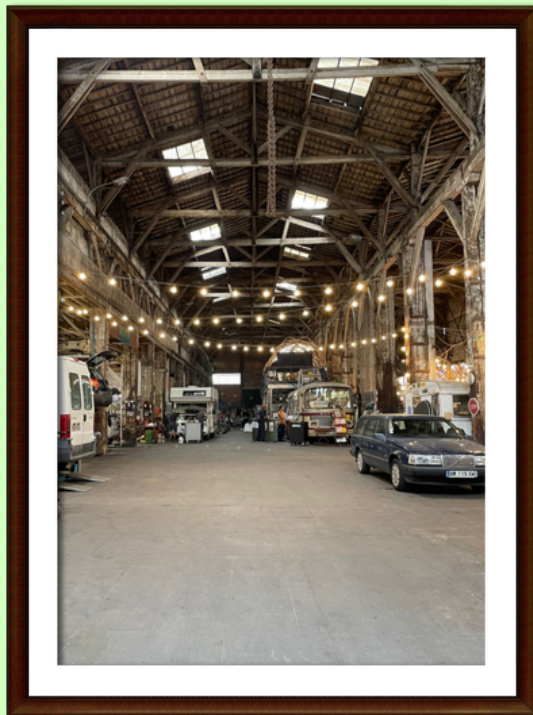
Ne-am întors după aceea în Arcachon, stațiune balneo-climaterică, bucurându-ne de o zi caldă pe malul Oceanului Atlantic, căutând scoici și stând cu picioarele în apa caldă. Spre seară, întorși la Bordeaux, am admirat Le grand Thetre, în jurul căruia pulsează viața mondenă a orașului. Parcul de distracții de la Quinconces a reușit să ne bucure, iar lângă el am privit frumoasa fântână a Monumentului Girondinilor.

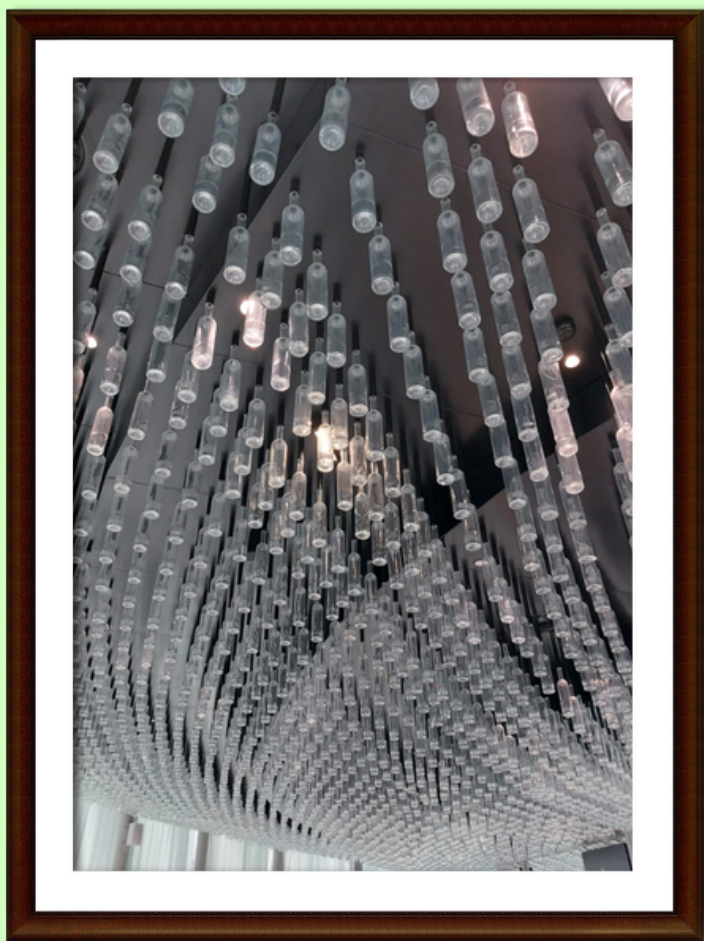
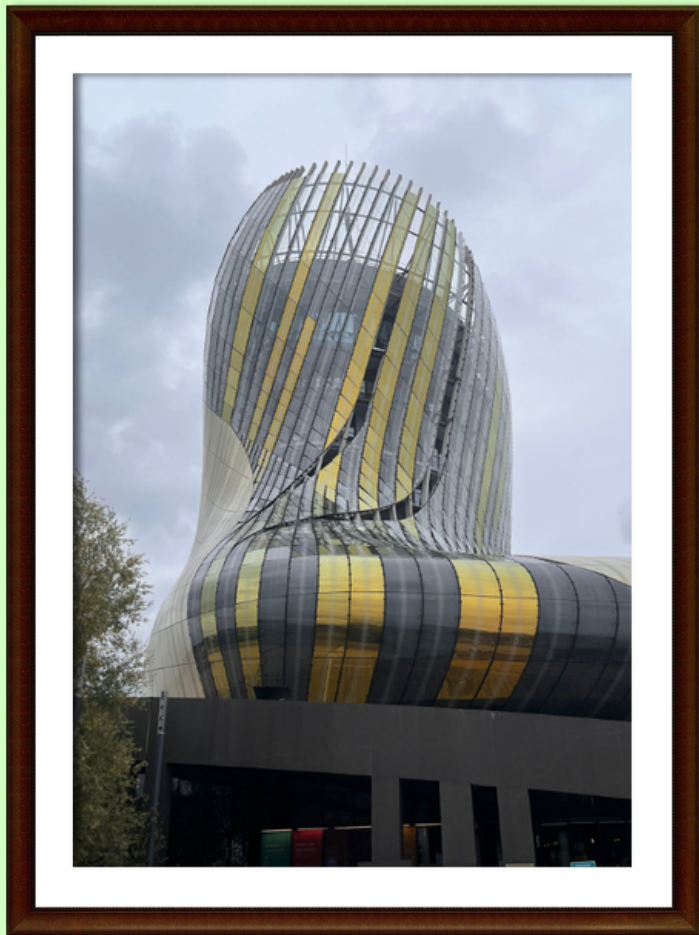
Stația de epurare a fost primul obiectiv turistic bifat în cea de-a cincea zi, unde ne-a fost prezentat un videoclip despre procesul de epurare a apei, în sala privată de cinema a stației. După aceea, am avut șansa de a pune în aplicare tot ce am vizionat printr-un experiment, reușind astfel să învățăm cum să tratăm apa și, mai ales, cum să respectăm mediul. Spre finalul vizitei la stație, ne-au sunt puse la dispoziție jocuri interesante, interactive, pe tabletă. Orice obiectiv are, prin urmare, propriile lecții.

Le Garage Modern este locul ideal pentru o masă savuroasă. Beculețele colorate, tablourile vintage și mașinile din jur sunt doar câteva dintre obiectele care descriu acest spațiu, pareă pierdut într-o lume feerică. Oamenii provenind din diferite medii găteau cu solicitudine pentru noi, folosind produse bio. După o masă copiasă, am vizitat Primăria Orașului Bordeaux, unde am purtat o conversație prietenoasă cu Viceprimarul, despre infrastructura și activitățile ecologice implementate pentru binele orașului, astfel revenind acasă cu idei utile pentru frumosul nostru Iași.

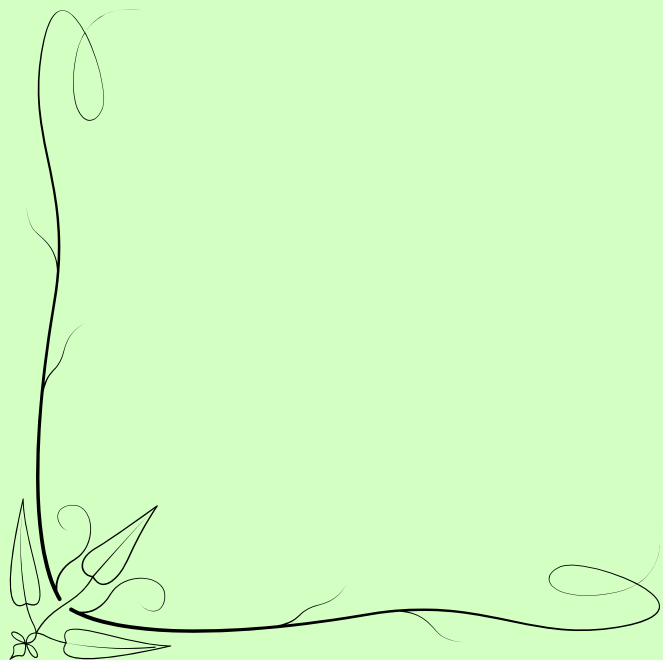
**Cité du Vin a fost ultimul obiectiv bifat în
această zi și ne-am pierdut pentru câteva ore
în lumea vinului, deasupra orașului.
Datorită turului digitalizat, afoarte
modern și interactiv, am avut parte de tot
felul de experiențe și am aflat informații
nebănuite despre lungă istorie a vinului:
origini, dezvoltare, producție, mari
reprezentanți și multe altele.**

Am ajuns la ultima zi, triste, deoarece urmează să ne luăm rămas bun de la acest minunat oraș, iar, pentru a ne fixa în memorie acest loc, luăm parte la un ghid al orașului, unde ne sunt prezentate cele mai interesante și importante clădiri din Bordeaux. Recunoaștem catredalele gotice, elementele grecești ale clădirilor din secolul al XVIII-lea, stilul industrial și forme arhitecturale moderne, fiecare cu propria poveste. Odată cu încheierea turului, râdem pentru ultima dată cu prietenii noștri francezi și urmează să ne petrecem ultimele ore pe Rue Sainte Catherine, cea mai mare stradă comercializată din Europa.

Călătoria noastră, parte a unui proiect care continuă, va fi prilej de împărtășire cu ceilalți, dar și de aducere-aminte, de bucurie și de emoție.

FIN

C'est la vie! La vie scolaire...

prof. Mona Coțofan

I-am întrebat pe elevii mei de clasa a IX-a, la început de an școlar, dacă le place la școală și cei mai mulți au răspuns imediat că nu le place. În ciuda faptului că sunt veseli, zâmbitori și par a degaja în jur o stare de bine. Nu le-am mărturisit, dar la această întrebare aș fi fost tentată să răspund la fel, deși merg de multă vreme la școală, de fapt, cu mare drag, zi de zi, și îmi este dor de școală în fiecare vacanță. Dar sunt multe lucruri care mă nemulțumesc și risc să mă las copleșită de ele. Am reluat întrebarea în minte, pentru mine și pentru elevii mei, în timpul acestei săptămâni petrecute la Bordeaux, cu prilejul unui proiect Erasmus. Pentru că am avut sentimentul că elevilor francezi le place la școală, ca și profesorilor lor, deși sunt critici cu sistemul, sunt exigenți, își pun problema unei mai evidente stări de bine și cei din urmă nu sunt prea bine plătiți. Ba, mai mult, școala în care își desfășoară activitatea nu seamănă nici pe departe cu școala noastră sau cu multe dintre școlile de la noi.

Mai întâi, primele impresii. Clădirea școlii e o construcție pătrată, ridicată în jurul unui perimetru deschis, astfel încât, pentru a merge în orice clasă, la cancelarie, la cantină sau chiar la toaletă trebuie să mergi prin exterior, vară sau iarnă, pe soare sau pe ploaie. Școala, o școală catolică privată, luni la prima oră e înconjurată de copiii veseli și gălăgioși. Stau în preajma zidului care înconjoară clădirea, vorbesc între ei, se joacă, nu au telefoane în mâine și asta ne izbește pe toți.

La poartă, doi reprezentanți ai departamentului Vie scolaire, un departament care include un coordonator, o administrație și mai mulți angajați, toți subordonați directorului școlii, care au sarcina de a gestiona tot ce se întâmplă în școală, cu excepția cursurilor, care sunt în responsabilitatea profesorilor. Cei doi tineri de la Vie scolaire îi primesc pe elevi, schimbă cu ei câteva vorbe, îi direcționează pe fiecare spre sala lui și ne întâmpină și pe noi, căci știu deja că trebuie să sosim și au informații exacte despre tot ce vom avea de făcut.

Ulterior, am avut prilejul să aflăm mai multe despre sarcinile lor. Identifică zilnic elevii absenți și la ora 8.00 telefonează fiecărui părinte, pentru a afla ce au pățit copiii. Organizează programul elevilor, dacă se întâmplă să lipsească vreun profesor. Îi supraveghează permanent pe copii, știu cine are probleme de sănătate, de familie, emoționale, îi conduc la sălile lor, îi ajută pe cei cu probleme locomotorii să ia liftul, le verifică autorizațiile de ieșire din școală (se iese din școală doar cu autorizație scrisă de la părinți), îi conduc și îi supraveghează la masă, la cantina școlii. Pe unii îi însoțesc la capelă, mai curând o sală de relaxare, decât de rugăciune, căci nu e o condiție ca elevii să fie catolici, studiul lor vizând istoria religiilor), pe alții la sala de recreere sau de lectură (zilnic elevii au 15 minute obligatorii de lectură, așa că fiecare are o carte în ghiozdan), pe unii elevi îi organizează pentru verificările scrise (în școală evaluările au loc la două săptămâni pentru fiecare nivel de studiu, cu subiecte comune), participă la toate excursiile, pregătesc toate ieșirile din școală, la muzeu, cinema, teatru, sunt confidenți ai copiilor, dar raportează toate problemele grave superiorilor ierarhici, și copii știu acest lucru, cunosc fiecare elev în parte.

Când elevii primesc sancțiuni, adică activități pentru comunitate, pe care trebuie să le desfășoare după program, cei de la Vie scolaire lucrează alături de copii. Întrebăm pentru ce primesc elevii sancțiuni și aflăm că se pedepsesc actele de violență, ținutele nepotrivite, atitudinile necuviincioase față de colegi sau de profesori. Nu au în școală un psiholog, dar dacă semnaleză că un elev are probleme emoționale, e îndrumat către un centru care deservește toate școlile.

Întrebăm dacă se sancționează fumatul și Christian, interlocutorul nostru, se miră: „Cine să fumeze, dacă nu e voie?” Și e drept că nu prea vedem fumându-se nicăieri. Nici nu ar putea să o facă în școală, totul este transparent, în sensul cel mai propriu. Sălile de clasă sunt dispuse în jurul unei curți interioare deschise, toate au geamuri mari exterioare, vezi în fiecare moment ce fac fiecare elev și fiecare profesor, poți privi notițele de pe tablă. Viața școlară este publică și se desfășoară de la 8.00 la 18.20 în fiecare zi.

La cantină, o zi pe săptămână este meniu vegetarian. Fiecare elev, după ce mănâncă, își debarasează tava, separă resturile, nu înainte de a le cântări, pentru a vedea câtă carne, câte legume sau fructe a risipit în fiecare zi. Dar vedem că farfuriile se golesc, iar atmosfera de la masă e veselă și plină de viață. De altfel, meniul e stabilit pe un an întreg, așa că, atunci când nu le place ceva, nu merg la cantină, pentru a nu arunca mâncarea pe care ar putea-o mânca alt copil. Cele mai aspre ore aflăm că sunt cele de sport. Nu se admit învoiri nejustificate, absențe, notele sunt puse cu exigență, echipamentul e obligatoriu. Unele ore de sport se desfășoară în afara școlii, căci elevii învață să vâslească, să se cațere sau să practice alte sporturi sub coordonarea profesorului.

În clasele finale, elevii își aleg materiile de examen, specilitățile, cum le numesc ei, dar și cursurile opționale. Mulți preferă să studieze chineza sau rusa, unele grupe sunt mai mari, altele sunt doar din câțiva copii alcătuite, dar se respectă dorința fiecărui copil. Elevii știu surprinzător de multe, sunt atenți și curioși, lucrează împreună, iar reprezentantul de la Vie scolaire ne poate spune tot ce dorim despre fiecare copil în parte: cum învață, ce îi place, din ce familie vine, ce își dorește pe viitor, cu cine e prieten, dacă are vreo alergii, care este orarul zilnic și care sunt nevoile zilnice ale fiecărui copil (și în școală sunt, la gimnaziu și liceu, peste o mie).

Mobilierul este modest, la locurile de afișaj nu sunt decât informații practice, scrise cu un creion pe o hartie, multe dintre ele („Vine grupul de români, cine vrea să îi salute!”, este unul dintre mesaje și toată lumea ne-a salutat și ne-a întreținut cu amabilitate), nimic formal. O sală de clasă, cea mai modernă dintre toate, suntem atenționați, reflectă o nouă ideologie referitoare la nevoile diferite ale copiilor, așa că e mobilată cu pupitre înalte, pupitre joase, bănci și scaune rotative sau chiar perne mari pe care elevii pot învăța tolăniți. Nu pot să nu mă întreb, amuzată, ce reacții ar genera la noi, din partea tuturor celor care beneficiază de școală, o asemenea dotare sau faptul că trebuie să ieși mereu afară, în aer liber, sau pauzele de doar cinci minute între ore (doar o pauză depășește o oră, pentru masă), sau orarul de 8 ore sau ghiozdanele incredibil de mari și de grele, sau restricțiile alimentare... În final, discutăm despre starea de bine, care a fost și tema ultimei lor adunări profesionale (adică un dialog liber și dinamic, dar foarte aplicat) care a condus la o rezoluție fermă: în școală e prea aglomerat și e prea cald.

Viața autentică a acestei școli, fără formalism, dar cu valori bine definite, îmi dă o stare de bine. Viața școlară există, o vezi și o simți, dincolo de orele de curs. Lecțiile sunt integrate în această viață școlară, în echilibru cu toate celelalte activități. Poate că asta ar trebui să căutăm și să simțim. Poate că asta ar trebui să ne proiectăm mental și să recunoaștem în mod asumat. Starea de bine nu e un dar pe care îl aștepti zadarnic de la cineva. E darul pe care ți-l faci singur, în fiecare zi. Poate cu asta ar trebui să începem, cu scoaterea la lumină a sâmburelui de fericire pe care experiența școlii îl ține ascuns sub un strat de prejudecăți, de rapoarte formale, de statistici ambalate festiv. La lumina realității fiecărui copil, sub căldura fiecărui profesor, sâmburele acesta va deveni floare.

Despre experiențe definitorii

prof. Mihaela Manolache

Este binecunoscut faptul că meseria de profesor presupune actualizarea permanentă a informațiilor transmise elevilor, familiarizarea cu noi metode și strategii didactice, capacitatea de adaptare la diferite medii educaționale, analiza unor modele de bună practică și implementarea lor la clasă.

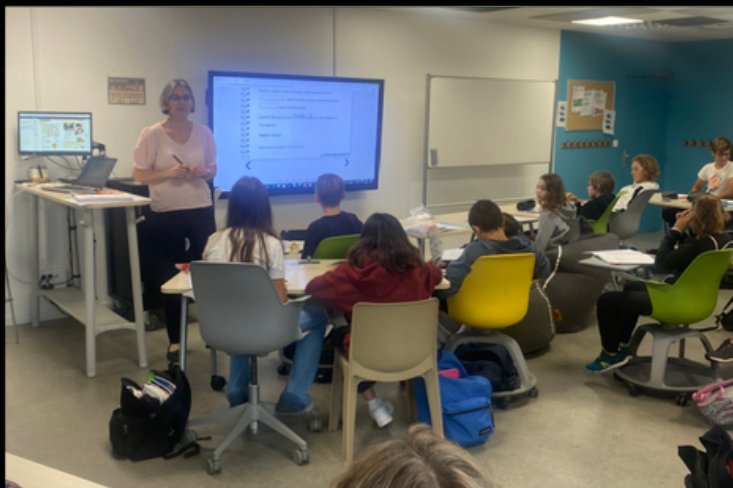
Pentru a sprijini cadrele didactice să atingă aceste obiective, programul de Job Shadowing oferă oportunitatea unor schimburi utile de experiență între profesori din țări diferite, în condițiile în care pregătim elevii pentru o piață a muncii unică la nivel european, iar globalizarea are un impact puternic asupra tuturor.

În acest context, Colegiul Național “Vasile Alecsandri” Iași a identificat necesitatea ca o parte din cadrele didactice ale școlii să beneficieze de experiențe profesionale valoroase în alte instituții europene de învățământ.

Astfel, în perioada 10-14 octombrie 2022, am beneficiat de un stagiu de pregătire de tip Job Shadowing la Liceul “Jeanne d’Arc Assomption” din Pessac, localitate aflată în suburbiile orașului Bordeaux din Franța.

Am descoperit cu entuziasm o instituție privată de învățământ, cu titlul de “Green School”, cu multe alte distincții oferite de-a lungul timpului și cu o listă impresionantă de parteneriate. Am aflat cu interes că elevii din școala franceză participă la mobilități pe termen scurt în școli din Canada, SUA, China și multe țări europene. Mai mult, în perioada stagiului nostru s-a desfășurat în școala din Franța și mobilitatea unor profesori din Australia.

Participarea la ore a evidențiat câteva aspecte importante pentru demersul didactic. Am remarcat o flexibilitate a profesorului în ceea ce privește selectarea materialelor pentru atingerea competențelor vizate. Deși există această flexibilitate, notarea este standardizată și se verifică aceleași competențe pentru toți elevii dintr-o anumită clasă. Astfel, toți elevii claselor a 7-a, de exemplu, dau același test, corectat după un barem unic de către profesorii care predau la aceste clase.

Un alt aspect remarcant este faptul că elevii nu au o clasă fixă, ci se deplasează, în pauze, spre cabinetul unui anumit profesor, care își organizează inclusiv mobilierul pentru a se adapta nevoilor elevilor săi. Astfel, în cabinetul de limba engleză, am descoperit mese de mărimi diferite, mai înalte în spatele clasei, mai joase în față, astfel încât toți elevii să aibă vizibilitate perfectă spre tabla interactivă. Ne-au surprins fotoliile de relaxare de tipul mingilor de fotbal, folosite de elevi spre finalul orei, la finalizarea sarcinilor de lucru, spre a citi din cărțile de lectură pe care elevii le au obligatoriu la ei. Invitația de a citi din cărțile de lectură a venit și pentru elevii care au susținut un test, în intervalul rămas între predarea lucrărilor și timpul alocat testului. Obiectivul este eficientizarea maximă a timpului alocat achizițiilor lingvistice.

Am remarcat o masă izolată, la care a fost trimis un elev care a ales să vorbească neîntrebat în timpul orei de limba engleză, deranjând colegii și profesorul. Am înțeles că aceea era “masa de pedeapsă”, fără vizibilitate spre tablă, plasată stingher în cadrul clasei. Părinții elevului trimis la masa de pedeapsă au fost notificați în timp real de către profesor în legătură cu comportamentul copilului și urmau să ia legătura cu reprezentanții departamentului “La Vie Scolaire” pentru a discuta despre comportamentul copilului. Cu aceiași reprezentanți discută părinții și atunci când elevii întârzie sau comit unele abateri de la normele școlii. Am înțeles de ce în pauza mare existau elevi care ștergeau geamurile, măturau sau de ce unii elevi lucrau la cantina școlii. Erau elevii care făcuseră abateri de la regulile școlii, primiseră aceste sarcini suplimentare, de care se achitau fără împotrivire, prin asumarea directă a abaterilor comise.

La întrebarea “Ce ar schimba un profesor francez la sistemul de învățământ?”, răspunsul a venit foarte repede: “Timpul petrecut de elevi la școală.” Doar atât! Într-adevăr, elevii petrec mult timp la școală. Programul începe dimineața la ora 8.00 și se termină la 16.30 pentru elevii de gimnaziu și la 18.30 pentru elevii de liceu. Orele au 50 de minute, există o pauză de masă la prânz și alte pauze scurte. Prânzul se servește la cantina școlii, după o informare prealabilă, realizată în luna septembrie, despre meniul pentru întregul an școlar. Așadar, părinții sunt informați din septembrie despre meniul zilnic al elevilor și cunosc faptul că luni, de exemplu, este meniu vegetarian. Ne-a impresionat plăcut faptul că la finalul mesei, resturile sunt selectate pe categorii și cantitatea totală de resturi este cântărită și apoi se transmite, zilnic, cantitatea de mâncare irosită. Astfel, elevii pot vedea cât anume s-a irosit și în ce zi, și apoi pot reflecta asupra acestei risipe, spre a o diminua.

Deoarece elevii stau mult la școală, curtea școlii este una prietenoasă, cu plante alese chiar de elevi, cu bănci colorate, cu spații unde pot juca diferite jocuri, cu un perete pictat de elevii talentați ai școlii. Ne-a atras atenția și capela, precum și sala de studiu, spațiu în care elevii de liceu stau în timpul ferestrelor pe care le au pe parcursul unei zile și unde lucrează la proiecte comune, își fac temele, citesc sau socializează. Elevii de liceu au ferestre în program deoarece, începând cu clasa a 10-a, timp de 3 ani, elevii își aleg 3 materii principale, pe care le studiază în mod intensiv, specializându-se pe anumite discipline, în timp ce celelalte discipline au o pondere redusă în program. Din acest motiv, programul elevilor de liceu se organizează în funcție de disciplinele principale alese de ei și este firesc să apară aceste ferestre.

Un proiect de impact al școlii gazdă, pe care am dori să-l implementăm și în școala noastră, este Târgul din Garaj, un târg la care elevii, organizați pe clase, aduc la școală lucruri pe care nu le mai folosesc, lucruri aflate în bună stare, le sortează pe categorii și apoi le vând. Cumpărătorii sunt părinții, membrii comunității, profesorii, elevii, iar suma obținută de fiecare clasă este folosită pentru o achiziție pentru elevi. Am aflat, astfel, că băncile colorate și plantele din curtea școlii, cărțile, albumele de la bibliotecă, jocurile, foarte multe alte lucruri utile elevilor au fost achiziționate prin folosirea acelor bani, rezultați de pe urma unor produse care erau inutile pentru unii.

Am aflat cu interes că elevii au zilnic ore de Educație fizică, că acestea sunt făcute în școală sau în afara acesteia, că un interes deosebit prezintă orele de sailing, realizate la o distanță la 60 de km de Pessac, pe apele Atlanticului și că elevii sunt interesați și de orele de cățărare sau de echitație. Listele cu participanți se fac din timp și primează rezultatele la învățatură ale elevilor atunci când se realizează selecția participanților la activitățile desfășurate în afara școlii.

Școala este interesată de dezvoltarea elevilor pe toate planurile, încurajează acțiuni verzi, le oferă posibilitatea unor schimburi utile de experiență în alte țări, dar nu se sfiește să ia măsuri radicale atunci când se impune acest lucru. Mă bucur că experiența mea a avut loc într-o școală care a înțeles să transmită cu fermitate mesajul că elevii au drepturi, dar au și obligații, că regulile se fac în interesul elevilor și că între actorii actului educațional există un parteneriat adevărat, cu efecte pozitive și de durată.

O imagine valorează...mai mult decât cuvintele

prof. și consilier școlar Cristina Vameșu

S-a întâmplat ca într-o seară, cu ocazia unui eveniment la care-mi doream să particip, să mă așez la o coadă formată din mulți oameni, chiar lângă o adolescentă. Cât timp am așteptat să intru în clădirea în care avea loc evenimentul, am asistat, fără voia mea, la o veritabilă „ședință” foto. Adolescenta și-a făcut o mulțime de selfie-uri, pe care ulterior, cu o răbdare nesfârșită, le-a analizat, „filtrat” și retușat până când, mulțumită de oglindire, a încărcat fotografia pe o rețea de socializare online. Probabil pentru a se oglindi și în ochii prietenilor virtuali! Doar că, în orice joc cu oglinzi, imaginea (sensul etimologic al cuvântului trimițând, nu întâmplător, spre dublură, oglindire) poate fi uneori deformată, blurată, încețoșată. Ce vreau să spun cu asta? Că petrecem (prea) mult timp în spațiul virtual, că am devenit (aproape) dependenți de o multitudine de device-uri tehnologice, că suntem din ce în ce mai preocupați de propria imagine (care ni se reflectă, prea des, în mediul virtual), că Internetul a ajuns să cucerească tot mai mult din timpul și preocupările noastre. Pare surprinzător, dar sunt puțin peste 30 de ani de când s-au pus bazele www (World Wide Web) și aproape 20 de ani de când rețele de socializare on-line ne-au acaparat viața.

Cum ne-am schimbat în acest răstimp? Dacă ar fi să ne focalizăm doar pe rolul imaginilor în viața noastră, am putea concluziona că suntem mai preocupați cum n-am fost vreodată de propria imagine (să ne gândim doar la semnificația cuvântului selfie, adăugat în dicționare începând cu 2013!) și că preferăm din ce în ce mai mult imaginile înaintea textului. Atât de mult, încât am putea înlocui cunoscutul proverb chinezesc „o imagine valorează cât o mie de cuvinte” cu „o imagine valorează mult mai mult decât cuvintele”.

Mergem până în parc sau chiar la mall și „documentăm” ieșirea prin câteva fotografii, ne folosim timpul liber pentru a interacționa cu imaginile colorate din media digitală, pe care le derulăm cu repeziciune. Imaginile fac parte din viața noastră, dar oare ar putea să „vorbească” în beneficiul educației? Ar putea oare să învețe adolescenții lucruri relevante într-un mod accesibil și distractiv, folosind mai mult imagini fotografice și mai puțin text? Ar putea fi încurajați să îmbine fotografia cu narațiunea pentru a studia? Și dacă da, cum?

O metodă specifică educației non-formale, denumită deloc întâmplător PhotoVoice, pare că întrunește toate aceste condiții. Contextul perfect pentru a o pune în aplicare s-a ivit în săptămâna petrecută la Bordeaux, un oraș cochec situat lângă Oceanul Atlantic, cu prilejul unui proiect Erasmus+ la care am participat alături de câțiva liceeni și profesori. Încă din prima zi bordeleză, care s-a întâmplat să fie o duminică caldă de octombrie, ne-am afundat în orașul ce se lăfăia la soare pe malurile fluviului Garonne. Atunci am făcut cunoștință cu Miroir d'eau, cea mai mare oglindă de apă din lume, mai exact, un lac artificial, mai mult lung decât lat, de câțiva centimetri adâncime. Sub dalele de piatră ce-l formează stă ascuns un mare rezervor cu apă ce alimentează niște tâșnitori plasate pe toată suprafața lui. Oglinda le reflectă spectatorilor propria imagine și pe cea a clădirilor glorioase din Piața Bursei.

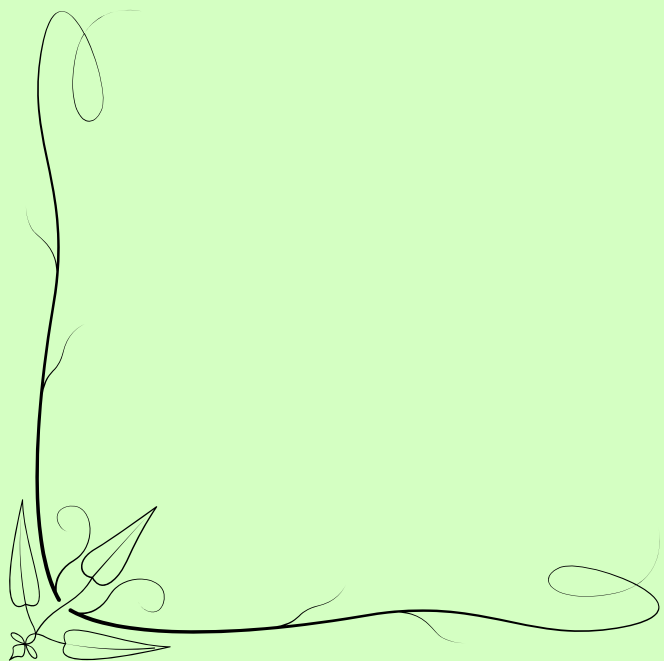

Privind la oamenii care lipăiau fericiți în spectaculoasa oglindă a apei și, mai apoi, la imaginile surprinse de „fotografii amatori” participanți la mobilitatea din cadrul proiectului, s-au conturat răspunsurile la întrebările nerostite până atunci. Și cum de la gând la faptă nu e decât un pas, am făcut primul pas, provocând adolescenții noștri să intre în jocul PhotoVoice. Un joc serios, care este în fapt o tehnică vizuală, non-formală, calitativă, accesibilă, participativă, ce combină fotografia (care „spune povestea sa”) cu narațiunea (textul, mesajul) pentru a reflecta realitatea cotidiană. Este un proces flexibil, care oferă libertate totală „fotografilor”, fără sugestii, exemple sau cenzură; fiecare participant alege ce anume fotografiază și își exprimă povestea așa cum este ea spusă/simțită. Însă, PhotoVoice nu se rezumă doar la a crea conținut artistic, așa cum o fac, de exemplu, influencerii din social media. Deși are valențe artistice evidente, scopul principal al tehnicii este implicarea, participarea, exprimarea unor puncte de vedere/viziuni cu impact social, la nivelul unei comunități/unui grup. De altfel, această tehnică este utilizată de cele mai multe ori în domeniul dezvoltării comunitare, internaționale, sănătății publice și educației.

Care au fost rezultatele utilizării PhotoVoice în cazul proiectului nostru? În primul rând, multe-multe fotografii având în prim plan Bordeaux-ul și oamenii lui! Imaginile au ilustrat atât identitatea personală a autorilor, cât și cea europeană, prin reflectarea elementelor concrete (locuri, oameni, evenimente), dar și a celor simbolice, cu încărcătură afectivă semnificativă (simboluri, valori). Apoi, a urmat modelarea mesajului pentru fiecare fotografie, pornind de la întrebări precum: Ce poate transmite fotografia? Cine/ce este în fotografie? Ce reprezintă imaginea surprinsă? Unde a fost făcută? De ce ai fotografiat acest lucru? Ce emoție îți trezește această imagine? Ce simți? Ce ai vrea să transmiți prin această fotografie? Dacă ar fi expusă această fotografie în public, ce ai vrea să înțeleagă privitorul?

Apoi a fost încercarea de ordonare a fotografiilor, o sarcină provocatoare, deoarece fiecare imagine în parte exprima valori și semnificații complexe, greu de clasificat. Astfel că, PhotoVoice a mai avut un efect constructiv. A dinamizat grupul, promovând schimbul de informații și dialogul critic, invitând, de fapt, la conștientizare de sine, la participare activă și responsabilizare, rezolvare de probleme și luarea deciziilor, gestionarea eficientă a timpului etc.

Închei cu convingerea că, prin utilizarea unei astfel de tehnici simple, cu aplicabilitate practică, proiectul a oferit o pârghie, un context, o „voce”, provocând tânăra generație să experimenteze, să exploreze, să se oglindească în ochii celorlalți și să-și spună „povestea” într-un mod diferit. Altfel. Nu prin imagini cu propria persoană, ci prin imagini despre propria persoană și sinele reflectat în spectaculoasa oglindă a apei din Bordeaux.

When in doubt, go to the library

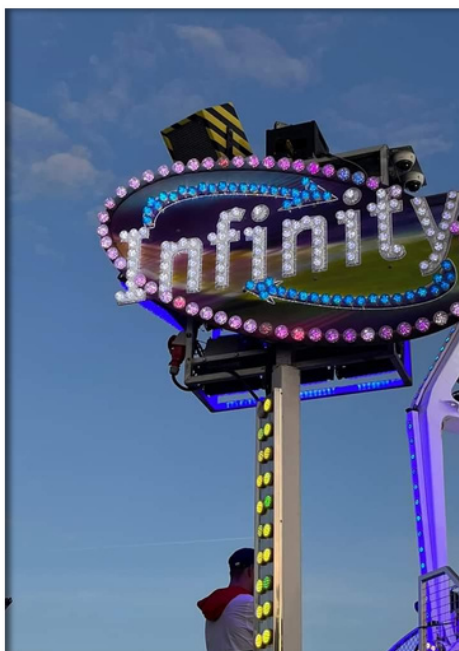
They ask no questions, they pass no criticism

Even Times needs a place to rest

**ERASMUS este despre oameni,
despre prietenie**

Finding your Infinity

La vie scolaire, la ea acasă

Interviu realizat de Andreea Pascu, clasa a IX-a C

Doamna profesoară Cristina Esteve Gliga a avut amabilitatea să ne acorde un interviu, după experiența comună la școala din Bordeaux, în cadrul proiectului Erasmus, desfășurat de școala noastră.

1.Începem prin a vă mulțumi că ați acceptat acest dialog pentru revista Mercuriade, a Colegiului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Pentru cititorii ieșeni, cine este Cristina Esteve Gliga?

Mulțumesc și eu pentru interesul pe care îl arătați față de mine în atâta măsură încât să îmi cereți un interviu. Mă simt foarte flatată. În linii mari, sunt o profesoară de limba engleză, sunt de origine română și, într-adevăr am un parcurs un pic mai diferit decât colegii mei de la Grupul Școlar JEANNE D'ARC ASSOMPTION din Pessac, Bordeaux, fiindcă nu sunt de origine franceză. Sunt un pur produs al strategiilor ERASMUS ale Uniunii Europene și sunt mândră că am reușit să avansez grație acestui program. Uite că hazardul face că revin înspre acest program și ne permite să facem noi proiecte cu elevii și pentru elevii noștri.

2.Aveți experiența sistemelor de educație din două țări. Ce ați transfera, ca exemplu de bună practică, dintr-un sistem în celălalt?

La a doua întrebare, ce aș transfera dintr-un sistem în celălalt, ca bună practică, mi se pare destul de greu de răspuns, pentru că eu am cunoscut sistemul românesc doar în calitate de elevă. Într-adevăr, am dat concursul la sfârșitul studiilor mele universitare la Sibiu. Precizez că am absolvit „Universitatea Lucian Blaga” la Litere, având engleza și franceza ca specialitate. Am dat concursul, am fost titularizată, dar nu am practicat foarte mult în România, doar câteva săptămâni, chiar foarte, foarte puțin, pentru că apăruse această oportunitate de a continua studiile, de a face ceva mai aprofundat la Bordeaux, deci am demisionat. Cred că nu sunt suficient de informată ca să vorbesc despre sistemul de educație românesc, dar cred că, cu ajutorul colegelor pe care le-am cunoscut cu ocazia schimbului voi afla foarte, foarte multe lucruri noi, deja am început să descopăr câteva aspecte pe care nu le știam, din vremea când eram elevă. Încerc totuși să dau un răspuns, pentru că sunt câteva lucruri pe care le cunosc, dar destul de puține. Ce aș transfera din România spre Franța, ar fi poate ziua de lucru a elevilor. Aș scurta ziua de lucru a elevilor francezi, pentru că ei stau la școală de dimineața de la 8 până seara la 16:30 în clasele primare. Clasele V-VIII și liceul stau la școală până la 18:30.Mi se pare că sunt niște zile foarte încărcate și

foarte oboseitoare. În plus, elevilor li se cere să facă și teme acasă. Asta mi se pare destul de nedrept pentru modul lor de viață și dificil, în același timp. Dacă aș putea să fac ceva în Franța ca în România, asta ar fi: să scurtăm zilele de lucru.

Ce aș transfera din Franța spre România, Eu ce apreciez mult în munca mea de profesor în Franța e ceea ce se numește libertatea pedagogică. În special la engleză, deși avem programe care sunt foarte clare, cu niște piste de lucru foarte bine explicate, avem totuși o libertate de a alege suportul de lucru: textele, exercițiile le putem fabrica noi, deci putem să luăm din stânga și din dreapta [din alte surse]. Eu nu știu dacă în România mai este cazul, nu știu cum se organizează munca profesorilor din punctul acesta de vedere, dacă sunt manuale și texte impuse. Din ce îmi amintesc eu din liceu, aveam toți aceleași manuale și făceam toți aceleași texte și exerciții. Deci nu știu dacă au evoluat lucrurile sau nu, dar în orice caz, eu asta apreciez foarte mult în sistemul de educație francez.

Încă un lucru, pentru că acum totuși am vorbit și știm un pic, noi avem ceea ce se numește „la vie scolaire”. De altfel, am citit articolul doamnei profesoare Mona Coțofan, membră în echipa de proiect,, despre „La vie scolaire”. E un articol foarte elogios. Le-am povestit colegilor despre impresiile puternice pe care le-a avut, despre faptul că a fost apreciat atât de mult serviciul acesta [nota: departamentul La Vie scolaire din școlile franceze]. Îl apreciez foarte mult și într-adevăr, l-aș importa în România, pentru că munca de profesor mi se pare că trebuie totuși să fie orientată mai mult spre cursuri, spre cercetare, spre ameliorarea practicilor pedagogice și e păcat să folosim puținul timp pe care îl avem la dispoziție doar pentru administrație. E o componentă administrativă foarte greoaie în viața cotidiană chiar și la noi, deși avem această prețioasă „vie scolaire”.

3. În octombrie, ne-am bucurat de ospitalitatea școlii dumneavoastră și am împărtășit gânduri, idei, emoții, pe parcursul unei săptămâni de activități complexe și interesante. Ce feedback ați avut la final din partea elevilor francezi?

În ceea ce privește impresia pe care au avut-o elevii noștri ca urmare a activităților pe care le-am făcut împreună în octombrie, sinceră să fiu nu am mai apucat să îi mai văd pe toți odată, reuniți, din octombrie, pentru că, după cum știi, nu sunt toți din aceeași clasă, vin din clase diferite, și urmează să ne reîntâlnim cu ei în ianuarie, să îi regrupăm și să mai vorbim cu ei o dată cu ei în ianuarie, dar din informațiile culese, din mers, din timpul activităților, impresiile sunt foarte bune, marea majoritate sunt încântați, și le-a făcut mare plăcere să facă activitățile și excursiile cu echipa de eleve din România. Sunt foarte curioși să descopere Iașul și să descopere Colegiul „Vasile Alecsandri” din Iași pentru că ei nu știu încă mare lucru despre viața de acolo. Acestea ar fi în câteva cuvinte, impresiile generale pe care le au elevii noștri. Deci, curiozitate pentru mai departe și agreabil surprinși și încântați de cooperarea pe care au avut-o, au început-o în timpul activităților, excursiilor.

4. Ne pregătim să vă primim în mai, la noi, la Iași. Ce așteptări aveți și cu ce așteptări vin elevii francezi într-o țară pe care o vizitează pentru prima oară?

În ceea ce privește așteptarea pe care ar avea-o elevii înainte de voiajul spre Iași, nu cred că au așteptări foarte mari pentru că nu cunosc mult despre România. Ei știu foarte vag că se situează în Uniunea Europeană. Le-am arătat pe hartă că e în estul Europei, am făcut cu ei două lecții scurte de limba română, să descopere un pic pronunția și vocabularul ca să le arăt că există asemănări importante și că vor fi surprinși de cât de mult vor înțelege. Ei cunosc un pic muzica modernă. Sunt niște grupuri, pe care nu aș ști să le citez acum, ca să îți dau un exemplu concret, dar mi-au arătat pe internet niște grupuri de muzică pe care le știu ei, unde se cântă un cântec [în română și copiilor le place. Așteptări mari nu au, dar sunt curioși. Cred că e o privire destul de pură, pe undeva, pentru că e un pic ca a exploratorilor, a aventurierilor. Ei se duc undeva într-o lume nouă și nu știu ce vor găsi

acolo. În orice caz, sunt nerăbdători și curioși să descopere tot ce le puteți arăta. Cred că și din punct de vedere gastronomic ei sunt curioși. Chiar nu știu ce idei au, dar o să-i întreb în ianuarie când îi voi revedea pe toți împreună. Dacă voi mai avea ocazia să mai revin cu precizări, o să fac acest lucru.

5.În final, ce gând transmiteți cititorilor noștri alecsandriști?

Ce gând le transmit eu cititorilor alecsandriști ? În primul rând, vă mulțumesc pentru atenția acordată, pentru curiozitatea pe care ați avut-o de a citi ce am avut eu de spus și sper că schimbul pe care care l-am început anul trecut să fie de durată și să ne permită atât francezilor cât și românilor care vor participa la acest proiect și celor din jurul nostru în mod indirect, să facem descoperiri adevărate, sincere, să putem lega o relație de durată și să avansăm împreună cu proiecte interesante pe mai departe, cu colegii și cu profesorii din ambele țări.

Traista cu bucurie - bagajul fiecărui călător pe malurile fluviului Garonne

Olimpia Mihalache, clasa a X-a E, Alexia Matei, clasa a XI-a E, Ilinca Gheorghiu, clasa a XI-a C

După drumul lung pe care l-am parcurs, în ziua 1, primul popas a fost Bourse si Mirror d'Eau, o amenajare artistică în aer liber, creată în anul 2006. A doua oprire- Biserica Saint Michel. Pont de Pierre, primul pod care a traversat fluviul Garonne este un alt obiectiv turistic bifat. Prima zi bordeleză se încheie cu bucuria dulce a unor cannelé bordelais, specifice locului.

A doua zi, aventura bordeleză începe la gară, de unde luăm trenul către Pessac. "Jeanne d'Arc Assomption" este o școală verde, care prezintă multe activități extrașcolare. Mulți elevi și profesori vin cu bicicleta, apoi intră în sălile de clasă, dispuse în jurul unei curți interioare, pe care elevii au amenajat-o după gustul lor.

De la prima oră, în gara din Bordeaux, urcăm în autobuzul de Pessac, unde ne așteptau elevii francezi. Am vizitat stația de reciclare Penna, o companie privată ce reciclează materiale feroase, hârtie, plastic. Echipați, trecem pe lângă munți de materiale reciclabile. Ni se prezintă apoi utilajele și procesul complex de sortare, prin care fiecare obiect e dezmembrat, împărțit, mecanic și manual, până ce redevine materia primă inițială. Restul nereciclabil se transformă în combustibil solid, necesar stațiilor de producere a betonului. În a 4 -a zi am vizitat Duna lui Pilat, cea mai înaltă dună de nisip din Europa, situată pe coasta vestică a Franței, la 60 de kilometri de Bordeaux. Crește cu 5 metri pe an, smulgând regiunii terenuri și invadându-le constant. Facem apoi un popas la Arcachon, stațiune balneo-climaterică, și ne bucurăm de o zi caldă, pe malul oceanului. Spre seară, întorși la Bordeaux, admirăm Le grand Theatre.

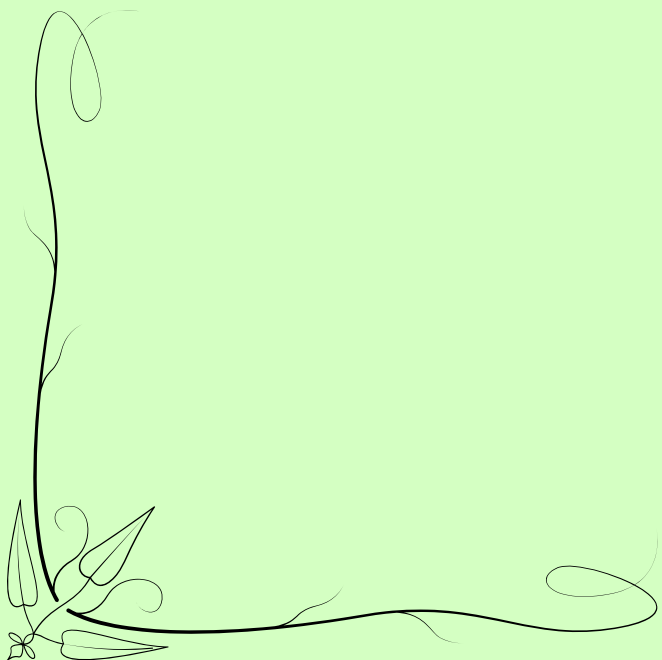
În cea de-a cincea zi am vizitat cea mai mare stație de epurare din Bordeaux. Acolo ne-a fost prezentat un film despre procesul de filtrare a apei. Aceeași temă a comportamentului ecologic și a respectului față de biodiversitate abordăm și în discuția foarte deschisă, prietenească, pe care o avem la Primăria Bordeaux, cu domnul Viceprimar. Ne oprim spre seară la Cite du vin, un muzeu modern în care aflăm informații despre istoria, tradiția și importanța economică a viticulturii. Sosește și ultima zi la College "Jeanne d'Arc Assomption" din Pessac. Echipele mixte au depășit orice barieră lingvistică, se vorbește mult în franceză și, pe măsură ce materialele prind contur, cuvintele sunt înlocuite de exclamații și de râsete. Plecăm în turul orașului vechi, unde, ghidul nostru, o doamnă arhitect, ne învață să descoperim stilurile arhitecturale din Bordeaux. În ultima plimbare, pe Rue Sainte Catherine, am avut prilejiul de a petrece câteva ore prin magazine, ca orice călător care se întoarce acasă și caută un suvenir pentru cei dragi.

După ce ne-am întors din Bordeaux, eram nerăbdatoare să le împărtășim și colegilor de clasă experiențele trăite dintr-un oraș deosebit din sudul Franței. În cadrul orelor, le-am povestit colegilor despre activitățile desfășurate în cadrul proiectului Erasmus, obiectivele vizitate și impresii personale. Am fost plăcut surprinși de cultura franceză și de școala pe care am vizitat-o, o școală verde cu multe activități extrașcolare, unde am luat și noi parte la câteva ore de curs. Ne dorim ea, în viitorul apropiat, cu ajutorul colegilor, să reușim să implementăm și noi în școala noastră activități pentru protejarea mediului înconjurător, școala devenind astfel un mediu din ce în ce mai plăcut pentru toată lumea.

Într-o zi de sâmbăta obișnuită (dar specială pentru noi), echipa fluxului întâi a decis să se întâlnească pe Zoom, să depene amintirile și învățăturile agonisite în săptămâna feerică din Bordeaux. Senzația era de parcă trăisem un vis al unei nopți de vară, însă toate știam că nu era un vis, întrucât am văzut, am simțit și ne-am bucurat de aceleași clipe pline de entuziasm și de dorință aprinsă de cunoaștere. Aveam fiecare o traistă de bucurii, bagajul nostru la revenirea pe meleaguri moldave.

Deși scopul întâlnirii noastre era realizarea unui proiect, nu am făcut doar asta: am reînviat toate locurile, oamenii și informațiile învățate pe parcursul proiectului, pentru a putea împărtăși și cu alți elevi plini de curiozitate și de entuziasm experiențele noastre. Pot spune faptul că, după mai multe ore de muncă, eram obosite, însă produsul final a meritat tot efortul depus: o sală întreagă de copii avea să facă parte din povestea noastră, povestea elevilor români din Bordeaux, a căror misiune nu se termina doar odată cu părăsirea granițelor Franței.

După finalizarea proiectului, ne-am pregătit pentru prezentarea în sala de festivități în fața a trei clase de liceu. După câteva dificultăți tehnice, am început. Elevii erau foarte receptivi și curioși în legătură cu informațiile pe care le-am adus. Am vorbit despre toate activitățile pe care le-am făcut în cele șapte zile și cele mai multe întrebări au fost despre școală, despre modul de notare și despre atmosfera din Bordeaux. Suntem fericite ca am avut ocazia să ne împărtășim experiența cu elevii din școală noastră și sperăm că i-am încurajat să participe și ei la alte proiecte Erasmus, organizate în cadrul școlii noastre.

Gânduri în nisip

Giulia Teodor, clasa a X-a E

Proiectul “Erasmus+ KAI “Environment Challenges and Commitments/Defis et Engagements Environnementaux” a fost unul dintre cele mai bune oportunități de care am avut parte, fiind un proiect care m-a ajutat să descopăr anumite lucruri despre propria persoană și mi-a deschis uși spre potențiale drumuri pe care le-aș putea parcurge în viitor.

Încă din aeroportul “Henri Coandă” din Otopeni am știut că săptămâna care avea să urmeze va fi o săptămână uimitoare, o săptămână care va rămâne întipărită în memoria mea o viață întregă. Și chiar așa fost.

Când am ajuns în Bordeaux, Franța, la ora 12 noaptea, într-unerul nu m-a oprit din a admira frumusețile orașului din Sudul Franței. Însă, totul s-a văzut mult mai frumos în ziua în care a urmat, o zi de toamnă care s-a simțit ca una de vară, totul fiind perfect. Oamenii ieșeau afară și socializau, copiii râdeau și se distrau, iar energia pozitivă pe care o aveau mi-a fost transmisă și mie. Momentul în care l-am cunoscut pe partenerii francezi, cu care am legat prietenii frumoase, a fost un moment puțin anxios pentru mine, deoarece nu știam exact la ce să mă aștept, iar comunicarea în limba engleză mă făcea să am emoții. Însă ne-am împrietenit foarte repede cu ei și au știut cum să ne facă să ne simțim bine acolo.

De-a lungul zilelor petrecute în Franța, am vizitat mai multe locuri, aceste vizite având ca scop combaterea încălzirii globale, însă vizita mea preferată a fost cea de la Primăria din Bordeaux, unde domnul Viceprimar ne-a prezentat strategiile pe care orașul le-a implementat pentru a opri poluarea și încălzirea globală. Prezentarea m-a făcut să mă întreb cum am putea aplica acele măsuri și în Iași. Deasemenea, mi-a plăcut foarte mult și conversația legată de problemele din mediul înconjurător, pe care am purtat-o cu elevii francezi. A fost o conversație foarte interesantă și am aflat și mai multe despre ce fac ei pentru a proteja mediul. Am observat și măsurile luate la nivel de școală și sper că aceste idei vor fi aplicate și în Colegiul nostru.

În Bordeaux, am cunoscut oameni noi, am văzut locuri pe care nu aş fi crezut că le voi vedea, am învăţat fel şi fel de lucruri, am cretat amintiri noi şi, cel mai important, am învăţat multe despre protejarea mediului, şi voi continua să fac aceste lucruri, căci elevii francezi ne vor vizita anul acesta, în doar câteva luni. Aştept cu nerăbdare reuniunea cu ei. Acest proiect a fost uimitor şi mereu voi fi recunoscătoare că am avut şansa de a participa la el.

Impresii cu croissante

Alexia Matei, clasa a XI-a E

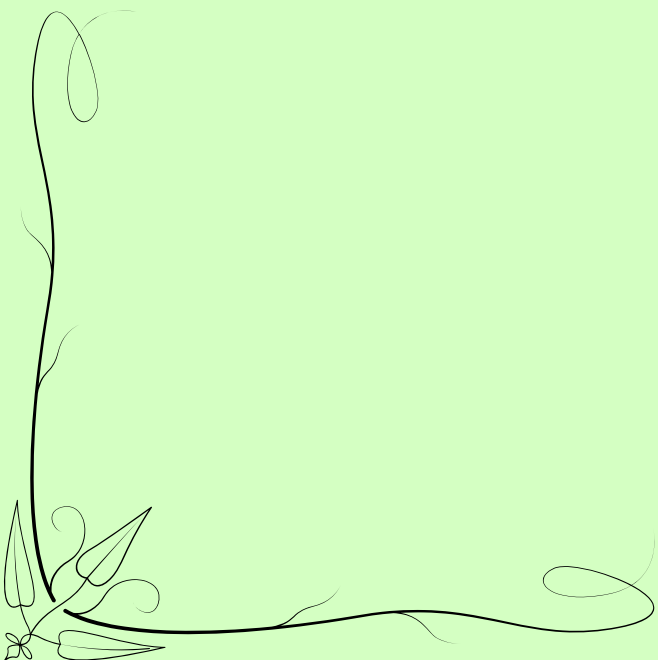
Deși a trecut ceva timp, încă îmi pot aminti limpede ca apa de la robinet (nu sunt ironică, apa care curge la mine la robinet chiar este clară) de toate amintirile acumulate înainte, în și după experiența multiculturală din Franța.

Cum a fost? Greu de descris. Am avut parte de toate sentimentele posibile: surprindere, dorință de cunoaștere, fericire. Pot spune că am trăit unele dintre cele mai frumoase clipe din viața mea. Am învățat multe informații legate de mediul înconjurător și de protejarea acestuia, am prins o dragoste nemaipomenită pentru croissante și mi-am făcut prieteni pe care de abia aștept să îi revăd când vor veni în România.

Ce mi-a plăcut cel mai tare? N-aș putea alege...Am avut marele avantaj de a pleca din prima cu un colectiv minunat care a făcut din această experiență una unică. Atât profesorii, cât și colegii mei au fost aleși parcă de o mână cerească. Am trecut cu brio împreună prin toate provocările (și trebuie să mă credeți...au fost foarte multe), formând astfel o echipă de neegalat.

Ceva ce cu siguranță nu voi uita niciodată este imaginea oceanului, adânc întipărită în cutiuța mea cu amintiri. Dune du Pillat. Așa se numește unul dintre cele mai frumoase locuri văzute vreodată de ochisorii mei albaștri. Am mers desculță prin dunele fine, având parte de o priveliște excepțională oriunde m-aș fi uitat. Ulterior, am avut parte de o ședință foto (sute de poze...mi-am exasperat tovarășa de călătorie), însă am și luat interviuri împreună cu prietenii francezi turiștilor, pentru a le insera în videoclipul final. Am avut multe experiențe mirobolante...și nu cred că se aplică doar la mine. La momentul despărțirii, toți laolaltă, fie că eram elevi și profesori, români sau francezi, eram emoționați, realizând cu fericire ce ocazie inegalabilă am avut, însă și cu tristețe, întrucât știam că era pe sfârșite.

Capitolul 1 a fost uimitor. Așteptăm să vedem ce ne așteaptă în capitolul 2. Aici.
În România.

Franța în cinci zile și mulți prieteni

Ilina Gheorghiu, clasa a XI-a C

În dimineața plecării eram entuziasmată pentru ceea ce ne aștepta în Bordeaux. Drumul a fost greu, plin de obstacole, dar totul a meritat când am ajuns la destinație. În prima zi am vizitat orașul. Ne-am bucurat de Place de la Bourse, Basilica St. Michael și Pont de Pierre, de vremea senină, dar și de această oportunitate.

A doua zi ne-am întâlnit cu elevii francezi la Colegiul “Jeanne d’Arc Assomption” unde am fost integrați la orele lor și am participat la turul școlii. Am fost plăcut surprinsă de modul în care orele elevilor sunt structurate, de relația deschisă pe care o au cu profesorii și de diversitatea pe care o au la școală ca și colectiv, dar și de cunoștințele lor școlare.

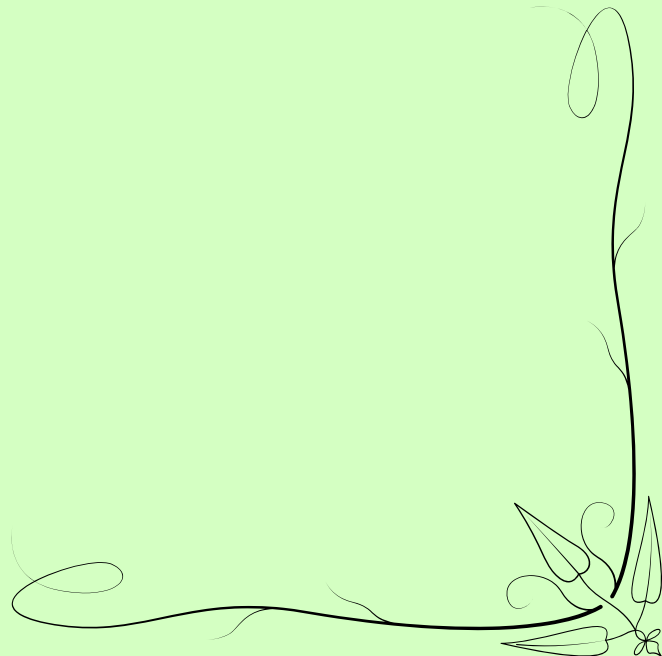
A treia zi am vizitat Stația de reciclare Penna, unde ne-a fost prezentat întreg procesul de reciclare, apoi am dezbătut ceea ce am aflat și am completat turul nostru cu noi informații.

A patra zi (preferata mea) am călătorit cu trenul până în Arcachon, iar de acolo am luat un autobuz pentru a ajunge la Dunne du Pilat, unde am urcat cu greu până în vârful acesteia, ne-am jucat cu nisipul, am făcut poze și ne-am bucurat de priveliște. Ne-am întors după aceea în Arcachon, stațiune balneo-climaterică, bucurându-ne de o zi caldă pe malul Oceanului Atlantic. Am avut ocazia de a ne plimba prin stațiune și de a vizita restaurantele și magazinele populare printre adolescenții din Bordeaux.

În a cincea zi am vizitat stația de epurare, unde am participat la o multitudine de experimente și am învățat prin jocuri. Muzeul preferat vizitat a fost Cité du Vin, căci, pe lângă istoria vinului din Bordeaux, am putut să vedem orașul de la înălțime.

Chiar dacă în ultima zi eram tristă că plecăm, m-am bucurat de ghidul orașului și de multitudinea de clădiri prezentate, apoi am reușit să ne petrecem ultimele ore pe Rue Sainte Catherine, cea mai mare stradă comercială din Europa.

A fost o călătorie din care am învățat multe și sunt foarte recunoscătoare pentru oportunitatea pe care am avut-o. Când m-am întors acasă, am avut multe de spus și de împărtășit și sper să mai am astfel de oportunități de a mă culturaliza.

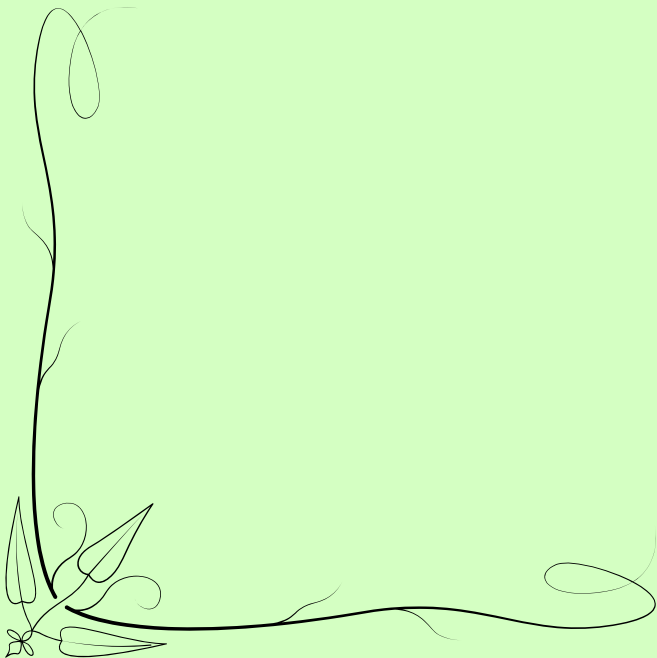
O zi și încă o zi sub soarele Franței

Olimpia Mihalache, clasa a X-a E

Experiența din cadrul mobilității Erasmus+ a fost o oportunitate minunată pentru mine, din care m-am întors o persoană diferită. Franța a fost prima țară pe care am vizitat-o, iar petrecând timp acolo mi-a crescut curiozitatea față de alte culturi, mi-a întărit capacitatea de a mă confrunța cu un alt mediu și cu provocări cu care nu m-am mai întâlnit niciodată. M-a ajutat să- mi descopăr dorințele și pe mine însămi mai bine.

Pe parcursul mobilității, am aflat lucruri noi despre cultura franceză, am învățat să lucrez eficient într-o echipă, mi-am dezvoltat abilitățile de comunicare și m-am integrat destul de ușor, elevii francezi fiind foarte prietenoși. Totodată, școala pe care am vizitat-o acolo, o școală verde de altfel, mi-a demonstrat că poți merge la cursuri cu drag, deoarece materiile se predau într-un mod interesant și apoi se pune în practică tot ceea ce ai învățat. De asemenea, am aflat diferite aspecte despre istoria Franței, cât și despre istoria orașului Bordeaux. M-aș întoarce oricând măcar și pentru o zi și încă o zi, ca să retrăiesc, sub soarele Franței, ce m-a marcat în Bordeaux timp de o săptămână.

Fiecare schimb de experiență este un mod de a afla cine ești și ce vrei și recomand oricărui elev să participe la un proiect Erasmus+, deoarece totul decurge altfel când zi de zi ești recunoscător pentru toate colțișoarele lumii, în care te aruncă viața.

Șansa de a descoperi locurile din inima ta

Ioana Daria Ciobanu, clasa a X-a E

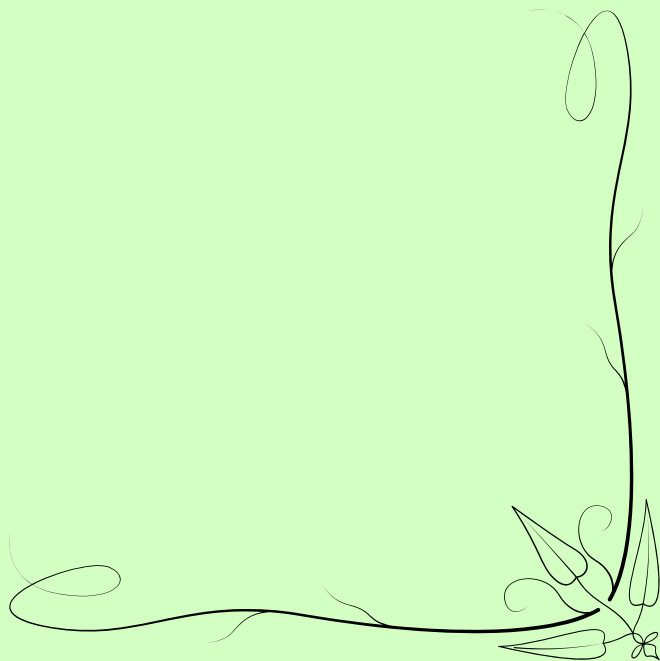
Pentru mine proiectul Erasmus+ a fost una dintre cele mai deosebite experiențe din viața mea, una care m-a ajutat nu doar să descopăr cât mai multe orizonturi, ci și să aflu mai multe despre mine.

Odată ce am aflat că am fost acceptată în grupa de proiect, am fost mai fericită ca niciodată, știind că aceasta avea să fie prima mea experiență de acest fel. Cu toate acestea, odată ce data plecării se apropia, simțeam tot mai multe emoții. Nu aveam habar cum e acolo, oare era ca în filme, oare mă voi descurca într-o țară total diferită față de România? Spre surprinderea mea, totul a fost peste limita așteptărilor mele.

Locul meu favorit a fost Rue Sainte-Catherine, o stradă cu multe magazine, însă cea mai frumoasă parte era poziționarea acesteia aproape de centru. Cu toate acestea, în momentul în care am ajuns pe acea stradă, am putut observa diversitatea oamenilor, mai ales faptul că se acceptau toți unii pe alții. Nu se simțea de parcă eram în plus, ci ca și cum eram chiar de acolo.

Am fost plăcut surprinsă de școala lor, de faptul că toată lumea era implicată în foarte multe proiecte pentru dezvoltarea personală sau a mediului înconjurător. Datorită acestui proiect am dezvoltat un interes pentru limba franceză, materie ce era o problemă pentru mine în trecut, însă acum o învăț cu mare plăcere. Am învățat ce înseamnă diversitatea și munca în echipa, cu bune și cu rele. Și am aflat multe despre mine și despre ceea ce pot.

Recomand tuturor elevilor să se înscrie în aceste proiecte, deoarece nu doar ai ocazia de a învăța lucruri noi despre alte culturi, ci chiar să descoperi unele lucruri ascunse adânc în inima ta.

De la timiditate la siguranță, într-o experiență Erasmus

Daria Antonia Gabor, clasa a X-a E

Erasmus a fost o experiență magică, pentru că am cunoscut oameni noi, mi-am făcut prieteni și am descoperit farmecul fiecărui peisaj pe care l-am văzut. Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea ocazia să iau parte la o mobilitate de grup în Franța. Chiar dacă sunt o persoană introvertită și timidă, asta nu m-a împiedicat să aplic pentru acest proiect. Am fost foarte fericită când am aflat că am fost acceptată, deoarece nu mai fusesem implicată în alt program european.

Această experiență m-a ajutat să fiu mai deschisă în comunicare și să învăț despre alte obiceiuri și culturi. De asemenea, mi-a oferit încrederea de care aveam nevoie pentru a-mi da seama că, dacă mă străduiesc, pot realiza tot ceea ce îmi propun.

Pe parcursul săptămânii petrecute în Bordeaux am participat la cursuri, am comunicat și am colaborat cu membrii echipei franceze. Mi-am îmbunătățit abilitățile lingvistice atât în limba engleză, cât și în limba franceză. Am avut ocazia să cunosc un nou sistem educațional și să descopăr noi modalități de predare. Această călătorie mi-a arătat o altă față a lumii, o altă față a oamenilor și, cu siguranță, o altă față a mea. Am învățat că trebuie să mă bucur de fiecare clipă, să nu-mi fie teamă de viitor și să nu judec după aparențe. În urma proiectului Erasmus, am realizat că soluția pentru a trece peste orice barieră este comunicarea.

Sunt recunoscătoare că am ieșit din zona mea de confort, am făcut un lucru care pare înfricoșător și pe care nu m-aș fi gândit niciodată că îl voi face. Timpul zboară atât de repede atunci când ești fericit în fiecare zi. Îi sfătuiesc pe toți cei care nu sunt siguri dacă să participe sau nu la proiecte, să își încerce norocul. S-ar putea să fie cea mai bună decizie pentru ei. Personal, nu regret, deoarece a fost o experiență inedită.

Erasmus este despre oameni, prietenie și curaj

Diana Ferariu, clasa a X-a E

Această experiență bordeleză mi-a oferit prilejul de a cunoaște lucruri noi. Pot spune că a fost o experiență inedită, din care am avut multe de învățat. Am vorbit în fața publicului, în fața viceprimarului orașului Bordeaux, în fața elevilor francezi, folosindu-mi cunoștințele de limba engleză. Am vorbit atât cu copii, cât și cu adulți, iar cel mai important lucru pe care l-am învățat a fost că regulile gramaticale sunt mai puțin importante, într-un context multilingvistic, decât mesajul pe care vrei să îl transmiți.

Am vorbit cu drag despre țara mea și despre orașul din care vin, am găsit lucruri comune între noi și am legat relații pentru viitor. Am observat că tinerii sunt fascinați de necunoscut și cu tărie vor să îl înțeleagă. Pentru ei, noi eram acel necunoscut, atât de departe și atât de diferit față de ceea ce cunoșteau. Încă mai păstrez legătura cu câțiva dintre ei și vorbim deschis. Călătoria în Franța m-a ajutat să observ ceea ce se află în jurul meu dintr-o altă perspectivă. Francezii sunt oameni tare simpatici și foarte calzi, dornici să ajute, indiferent dacă îi cunoști sau nu.

Mi-au plăcut foarte mult activitățile în echipă și implicarea de care am dat dovadă atât noi, cât și ei. Am colaborat destul de bine cu copiii, dar și cu profesorii. Am vizitat foarte multe obiective turistice și am învățat puțin și din arhitectura și istoria orașului, mulțumită gazdei noastre și a ghidului nostru care ne-a însoțit în turul orașului. Ne-am creat o mulțime de amintiri și consider că această experiență ne-a ajutat să ne apropiem foarte mult și noi, elevii români, pentru că la început totul era nou, nu cunoșteam pe nimeni și nimic și asta s-a simțit ca „Us against the world”, până să ne acomodăm și să ne împrietenim cu francezii.

ERASMUS este despre oameni, prietenie și curajul de a pleca către orizonturi noi.

O experiență cu aromă de...

Canelé

Ioana Teodora Baibarac, clasa a X-a E

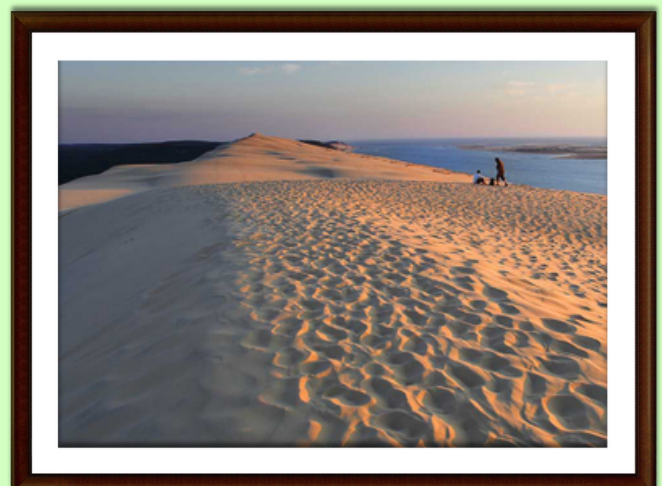
Pentru oricine, Franța este țara experiențelor fascinante.

Muzee și monumente celebre, arhitectură veche și avangardistă, la fel de uluitoare, vinuri rafinate, gastronomie creativă, festivaluri de notorietate sunt tentații seducătoare pentru orice călător care vrea să o exploreze.

Pentru mine, a descoperi, prin proiectul ERASMUS, fie chiar și o infimă parte din toate aceste frumuseți a însemnat o experiență de neuitat. Despre Bordeaux, destinația călătoriei noastre unde urma să aibă loc întâlnirea cu partenerii francezi, știam că este capitala Noii Aquitanii și un loc faimos pentru vinurile și podgoriile sale. Lucru de care ne-am convins atunci când am vizitat La Cité du Vin, un impresionant muzeu dedicat băuturii bahice. Dar ceea ce nu bănuiam și aveam să descopăr cu bucurie acolo a fost căldura oamenilor cu care am interacționat. Am înțeles și am apreciat totodată cât de mult înseamnă pentru ei ca un străin să li se adreseze în limba proprie. Un motiv în plus pentru mine de a-mi valorifica și dezvolta cunoștințele de limbă franceză.

Dincolo de schimbul de experiență în sine și de activitățile desfășurate împreună cu partenerii noștri, cel mai mult mi-a plăcut turul orașului unde am putut vedea cum arhitectura în stil gotic, baroc sau bizantin se îmbină armonios cu modernul, utilul și ecologicul. Iar lucrul minunat care a întregit această experiență a fost degustarea prăjiturii Canelé Bordelais. Într-un fel, mi-a adus aminte de gustul de acasă al budincii de orez, dar forma rafinată și aroma subtilă de vanilie și rom sunt specifice bucătăriei tradiționale din Bordeaux.

Am simțit, gustând-o, că voi lua cu mine o parte din spiritul acestei regiuni, căci forma ei suplă are alura unui turn medieval crenelat, culoarea caramelizată amintește de legendarul vin de Bordeaux, iar aroma subtilă de rom și vanilie te poartă cu gândul la aventurile pe mare ale corăbiilor ancorate în golful Biscaya.....

Redactor șef: Ioana Teodora Baibarac, clasa a X-a E

Echipa editorială: Ioana Ciobanu, clasa a X-a E

Diana Ferariu, clasa a X-a E

Daria Gabor, clasa a X-a E

Ilinca Gheorghiu clasa a XI-a C

Alexia Matei, clasa a XI-a E

Olimpia Mihalache, clasa a X-a E

Giulia Teodor, clasa a X-a E

Coordonatori: Prof. Mona Coțofan

Prof. Mihaela Manolache

Prof. Cristina Vameșu

*Colegiul Național "Vasile Alecsandri", Iași
Strada Costache Negri nr. 50, Iași 700071*

mercuriade@yahoo.com

ISSN 3008 – 427X ISSN-L 3008 – 427X